

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci
žalobce: L.M. proti žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor stavební úřad,
se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského
úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne 8.2.2010 č.j. 96/SÚ/10-3,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne 8.2.2010 č.j. 96/SÚ/10-3 se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 12.4.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne 8.2.2010 č.j. 96/SÚ/10-3, jakož i rozhodnutí Městského úřadu v Aši, stavebního úřadu, ze dne 2.1.2003 č.j. Výst/1123/02/Š a rozhodnutí Městského úřadu Aš, stavebního úřadu, ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K, a vrácení věci k novému projednání.

Žaloba byla původně zapsána pod sp. zn. 57A 26/2010, od 11.6.2010 je nově vedena pod sp. zn. 17A 37/2010.

Rozhodnutí Městského úřadu v Aši, stavebního úřadu, ze dne 2.1.2003 č.j. Výst/1123/02/Š bylo usnesením ze dne 28.6.2010 č.j. 17A 37/2010-34 vyloučeno k samostatnému projednání (pod sp. zn. 30A 42/2010). Usnesením ze dne 24.9.2010 č.j. 30A

42/2010-22 byla žaloba proti rozhodnutí Městského úřadu v Aši, stavebního úřadu, ze dne 2.1.2003 č.j. Výst/1123/02/Š odmítnuta pro nepřipustnost z důvodu uvedeného v § 68 písm. a) s.ř.s.

Rozhodnutí Městského úřadu Aš, stavebního úřadu, ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K bylo k samostatnému projednání vyloučeno usnesením ze dne 24.11.2010 č.j. 17A 37/2010-37 (pod sp. zn. 17A 68/2010). Usnesením ze dne 6.12.2010 č.j. 17A 68/2010-22 byla i žaloba proti rozhodnutí Městského úřadu Aš, stavebního úřadu, ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K odmítnuta pro nepřipustnost z důvodu uvedeného v § 68 písm. a) s.ř.s.

Pod sp. zn. 17A 37/2010 tak zůstala toliko žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne 8.2.2010 č.j. 96/SÚ/10-3.

Rozhodnutím ze dne 8.2.2010 č.j. 96/SÚ/10-3 Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor stavební úřad (dále též jen „*odvolací správní orgán*“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Aš, stavebního úřadu a úřadu územního plánování (dále též jen „*stavební úřad*“), ze dne 2.12.2009 č.j. 09/029614/SÚ, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím o přestupku ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K.

Řízení o přestupcích bylo v rozhodném období upraveno zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném od 1.2.2009 do 31.12.2009 (dále též jen „*zákon o přestupcích*“).

Nebylo-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahoval se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném od 20.10.2008 do 30.6.2010 (dále jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“) [§ 51 zákona o přestupcích].

Stavební řád včetně sankcí byl do 31.12.2006 upraven zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“ nebo „*stav. zák.*“)

Svou žalobu odůvodnil žalobce ve vztahu k rozhodnutí o přestupku vydanému Městským úřadem Aš, stavebním úřadem, dne 10.5.2006 pod č.j. SÚ/00381/06/K tím, že toto rozhodnutí je v rozporu s těmito zákony: *a)* dle § 3 odst. 1 písm. a), c) zákona [správně: vyhlášky] č. 85/1976 Sb. přístřešek a oplocení není stavba, ale pouze drobná stavba. Drobnou stavbu nelze posuzovat jako přestupek podle § 105 odst. 3, ale pouze jako přestupek podle § 105 odst. 1 stav. zák.; *b)* dle § 105 odst. 5 stav. zák. o řízení ve věcech přestupků, o podmínkách odpovědnosti za přestupky, jakož i o příslušnosti k projednávání přestupků platí obecné předpisy, a to zákon o přestupcích a zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení; *c)* dle § 20 zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; *d)* dle § 3, § 32, § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, správní řád ukládá správnímu orgánu povinnost postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany. Rozhodnutí musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věcí a řízení je třeba vést tak, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany k dobrovolnému plnění jejich povinností. Správní orgán je povinen. zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady

pro rozhodnutí. Rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Z výše uvedeného je zřejmé a důkazně též prokazatelné, že údajný přestupek byl dokonán dne 20.4.2003 tím, že stavebník nesplnil rozhodnutí č.j. Výst/1123/02/Š ze dne 2.1.2003, které nabylo právní moci dne 19.2.2003. Jednoroční lhůta k projednání přestupku a o sankci zaň uplynula dne 20.4.2004. Rozhodnutí o přestupku č.j. SÚ/00381/06/K ze dne 10.5.2006 bylo však vydáno po více jak dvou letech, kdy odpovědnost za přestupek již zanikla [= **bod 1**]).

Svou žalobu odůvodnil žalobce ve vztahu k rozhodnutí o nařízení odstranění stavby vydanému Městským úřadem v Aši dne 2.1.2003 pod č.j. Výst/1123/02/Š tím, že dle § 3 odst. 1 písm. a), c) zákona [správně: vyhlášky] č. 85/1976 Sb. je přístřešek a oplocení drobná stavba, která plná doplňkovou funkci ke stavbě hlavní, a dle § 55 odst. 2 písm. a) stav. zák. ohlášení stavebnímu úřadu postačí u drobných staveb, které plní doplňkovou funkci ke stavbě hlavní. Stavbu přístřešku žalobce ohlásil na stavebnímu úřadu v Chebu v roce 1975, kde též předložil požadovaný snímek pozemkové mapy ze dne 6.1.1975 a výpis nemovitosti ze dne 10.1.1975. Přístřešek žalobce postavil v roce 1976 na již oploceném pozemku 2047. Oplocení pozemků 2047 a 2048 neprovedl on, ale někdo z předešlých vlastníků nemovitosti. Z výše uvedeného je zřejmé, že nařízení o odstranění oplocení je v rozporu s § 88 odst. 1 písm. b) stav. zák., neboť stavební úřad může nařídit odstranění oplocení jenom tomu, kdo oplocení postavil [= **bod 2**]).

Žalovaný správní orgán se k žalobním důvodům týkajícím se rozhodnutí o přestupku písemně vyjádřil tak, že nejprve rekapituloval příslušnou část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz níže) a dále k jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě uvedl: **ad a)** V § 3 odst. 1 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu, ve znění účinném do 31.12.1980, bylo stanoveno, že drobnými stavbami jsou stavby, které plní doplňkovou funkci ke stavbě hlavní (ke stavbě pro bydlení, občanského vybavení, pro výrobu a skladování apod.) a které nemohou podstatně ovlivnit životní prostředí, a to: *a)* přízemní nepodsklepené stavby, pokud jejich zastavěná plocha nepřesahuje 10 m² a výška 4 m, například kůlny, prádelny, přístřešky, zařízení pro nádoby na odpadky, zemědělské drobné stavby, vrátnice, šatny, umývárny, hygienická zařízení, úschovny kol a dětských kočárků, stavby sportovních zařízení apod., *b)* podzemní stavby, pokud jejich zastavěná plocha nepřesahuje 10 m² a hloubka 1,5 m, například sklepy, žumpy apod., *c)* oplocení. K provedení takových staveb postačovalo ohlášení stavebnímu úřadu [§ 55 odst. 2 písm. a) stav. zák.]. Není ovšem pravdou, že by neodstranění takové stavby ve lhůtě stanovené stavebním úřadem nebylo možné posuzovat jako přestupek podle § 10 odst. 3 písm. d) stav. zák. Podle tohoto ustanovení se přestupku dopustí a pokutou od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč bude potrestán ten, kdo neprovede ve stanovené lhůtě rozhodnutí příslušného stavebního úřadu o odstranění stavby nebo zařízení. Žalobce neprovedl ve stanovené lhůtě rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 2.1.2003 č.j. Výst/1123/02/Š, kterým mu bylo nařízeno provést odstranění stavby přístřešku a oplocení. Žalobce byl povinen odstranit stavby ve lhůtě nejpozději do dvou měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.2.2003). Odstranění staveb bylo nařízeno v souladu s § 88 odst. 1 písm. b) stav. zák., podle kterého stavební úřad nařizoval vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Mohlo být tedy nařízeno odstranění nejen stavby, která vyžadovala stavební povolení, ale i stavby, která by vyžadovala pouze ohlášení, tj. i drobné stavby. Neprovedení rozhodnutí o odstranění

drobné stavby pak bylo přestupkem podle § 105 odst. 3 písm. d) stav. zák. **ad b)** Žalovaný souhlasí s tím, že v § 105 odst. 5 stav. zák. bylo stanoveno, že o řízení ve věcech přestupků, o podmínkách odpovědnosti za přestupky, jakož i příslušnosti k projednávání přestupků platí obecné předpisy. Těmito předpisy byl zákon o přestupcích a starý správní řád. Podle těchto předpisů proto stavební úřad v řízení o přestupku postupoval. **ad c)** Dle § 20 zákona o přestupcích platí, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Dle názoru žalobce byl přestupek dokonán dne 20.4.2003 tím, že nebylo splněno rozhodnutí ze dne 2.1.2003 č.j. Výst/1123/02/Š. Podle tohoto rozhodnutí měl žalobce odstranit stavby ve lhůtě nejpozději do dvou měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (tj. ode dne 19.2.2003). Jednoroční lhůta k projednání přestupku tak měla uplynout již dne 20.4.2004, avšak rozhodnutí o přestupku ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K bylo vydáno až po více než dvou letech. K tomu musí žalovaný uvést, že skutečnosti týkající se nedodržení lhůt pro projednání přestupku by bylo možné řešit např. v odvolacím řízení, pokud by se žalobce včas proti rozhodnutí o přestupku odvolal. V daném případě se však žalobce proti tomuto rozhodnutí neodvolal, rozhodnutí tak nabylo právní moci a stalo se vykonatelným. Žalovaný se mohl následně v odvolacím řízení proti rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení o přestupku, zabývat pouze tím, zda stavební úřad správně posoudil, zda nejsou dány důvody pro obnovu řízení. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož účelem je za podmínek stanovených zákonem dosáhnout nápravy pravomocných správních rozhodnutí. Berou se však v úvahu jen takové skutkové a právní okolnosti, které nastaly, resp. vyšly najevo, až po právní moci rozhodnutí. V daném případě se žádné nové, dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy neobjevily, proto nebylo možné řízení o přestupku obnovit. **ad d)** Stavební úřad postupoval v řízení v souladu s § 3, § 32 i § 46 starého správního řádu. Žalobce nijak konkrétně neuvedl, čím měl stavební úřad tyto zásady porušit.

K žalobním důvodům týkajícím se rozhodnutí o nařízení odstranění stavby se žalovaný správní orgán písemně vyjádřil tak, že v současné době není rozhodné, zda stavba ke svému provedení vyžadovala stavební povolení či ohlášení. Podle § 88 odst. 1 písm. b) stav. zák. bylo možné nařídit odstranění stavby provedené jak bez stavebního povolení, tak bez ohlášení, tedy i drobné stavby. Provést odstranění stavby bylo žalobci nařízeno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 2.1.2003 č.j. Výst/1123/02/Š. V tomto řízení žalobce neprokázal, že by stavbu řádně ohlásil. Rozhodnutí nebylo napadeno žádným opravným prostředkem, kdy žalobce mohl rovněž namítat, že stavba byla ohlášena. Žalobce se však neodvolal a rozhodnutí nabylo dne 19.2.2003 právní moci. Stavební úřad musel v řízení o přestupku vycházet z toho, že rozhodnutí o odstranění stavby je pravomocné a vykonatelné, proto musel uložit pokutu za přestupek podle § 105 odst. 3 písm. d) stav. zák., jehož se dopustí ten, kdo ve stanovené lhůtě rozhodnutí stavebního úřadu neprovede. Tyto skutečnosti již není možné řešit v řízení týkajícím se žádosti žalobce o povolení obnovy řízení o přestupku. Navíc je nutno konstatovat, že stavební úřad nemusel nařizovat odstranění stavby jen tomu, kdo ji postavil. Podle § 88 odst. 1 písm. b) stav. zák. se provedení odstranění nařizovalo vlastníku stavby. Tím mohl být nejen ten, kdo stavbu provedl, ale i jeho právní nástupce.

Při jednání před soudem dne 29.4.2011 žalobce uvedl zejména to, že proti rozhodnutím Městského úřadu Aš, stavebního úřadu, ze dne 2.1.2003 č.j. Výst/1123/02/Š [=

nařízení odstranění stavby] a ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K [= rozhodnutí o přestupku] se odvolat nemohl, protože je nepřevzal.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Ze žalobních bodů musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a/nebo právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.].

Žaloba není důvodná.

Podle § 100 odst. 1 spr. ř. se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle § 100 odst. 2 spr. ř. účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnova řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Ze správních spisů soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K Městský úřad Aš, stavební úřad, uznal žalobce vinným na základě výsledku provedeného řízení o přestupku proti stavebnímu řádu podle § 105 odst. 3 písm. d) stav. zák., kterého se dopustil tím, že neprovedl odstranění stavby: Přístřešek a oplocení na pozemku parc. č. 2047 v k.ú. Krásná ve lhůtě stanovené rozhodnutím stavebního úřadu o odstranění stavby, a za tento přestupek stavební úřad uložil žalobci pokutu ve výši 25.000,- Kč a nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Stavební úřad požádal dne 10.5.2006 pod č.j. SÚ/00381/06/K v souladu s § 19 odst. 1 spr. ř. o doručení rozhodnutí o přestupku žalobci Policii ČR, Obvodní oddělení Aš. Policie ČR, obvodní oddělení Aš, sdělila stavebnímu úřadu dne 9.6.2006 pod č.j. ORCH-1331/AŠ-2006, že bylo se žalobcem hovořeno 9.6.2006, kdy jmenovaný uvedl, že si obsílku nepřevzme, a jmenovaný byl poučen, že i přesto se obsílka považuje jako doručená. V uvedeném rozhodnutí o přestupku byl žalobce poučen o svém právu podat proti němu odvolání. Žalobce se proti rozhodnutí Městského úřadu Aš, stavebního úřadu, ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K neodvolal.

Ze správních spisů bylo dále zjištěno, že podáním datovaným dne 4.6.2009 a došlým Krajskému úřadu Karlovarského kraje dne 8.6.2009 žalobce požádal podle § 100 spr. ř. o obnovu řízení ve věci rozhodnutí Městského úřadu Aš, stavebního úřadu, ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K.

Ze správních spisů soud dále zjistil, že rozhodnutím ze dne 23.6.2009 č.j. SÚ/09/015225/V Městský úřad Aš, stavební úřad a úřad územního plánování, podle § 100 odst. 2 spr. ř. žádost žalobce o obnovu řízení zamítl, neboť byla podána opožděně. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 21.9.2009 č.j. 1595/SÚ/09/Par Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor stavební úřad, podle § 90 odst. 1 písm. b) spr. ř. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23.6.2009 č.j. SÚ/09/015225/V zrušil a věc vrátil k novému projednání stavebnímu úřadu, který je vázán právním názorem odvolacího správního orgánu vysloveným v odůvodnění tohoto rozhodnutí (tj. že žádost odvolatele o obnovu řízení byla podána v zákonem stanovené tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí). Rozhodnutím ze dne 2.12.2009 č.j. 09/029614/SÚ Městský úřad Aš, stavební úřad a úřad územního plánování, podle § 100 odst. 2 spr. ř. posoudil žádost, kterou dne 15.6.2009 podal žalobce, na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K, které vydal Městský úřad Aš, stavební úřad, z moci úřední ve věci rozhodnutí o přestupku, kterého se dopustil tím, že neprovedl odstranění stavby: Přístřešek a oplocení na pozemku parc. č. 2047 v k.ú. Krásná, a podle § 100 odst. 6 spr. ř. žádost o obnovu řízení před stavebním úřadem ukončeném pravomocným rozhodnutím ve věci zamítl. Proti rozhodnutí o opětovném zamítnutí žádosti o obnovu řízení se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 8.2.2010 č.j. 96/SÚ/10-3 Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor stavební úřad, podle § 90 odst. 5 spr. ř. odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 2.12.2009 č.j. 09/029614/SÚ potvrdil.

Své žalobou napadené rozhodnutí ze dne 8.2.2010 č.j. 96/SÚ/10-3 odůvodnil odvolací správní orgán ve vztahu k tomu, co je obsahem žalobních bodů, tím, že odvolatel v odvolání zejména polemizoval s následujícími tvrzeními obsaženými v rozhodnutí stavebního úřadu: 1) *Z doložené kopie snímku pozemkové mapy ze dne 6.1.1975 není zřejmé, že by na pozemku p.č. 2047 v k.ú. Krásná stál přístřešek a oplocení, které by provedl předchozí majitel.* K tomuto odvolatel uvedl, že z doložené kopie není ani zřejmé, že by na stavební parcele č. 354 v k.ú. Krásná stál rodinný domek – nejedná se totiž o snímek stavební mapy, ale mapy pozemkové. 2) *Z kopie žádosti o výpis nemovitosti ze dne 6.1.1975 není zřejmé, kdo je vlastníkem pozemku p.č. 2047 v k.ú. Krásná, která je vedena jako zahrada.* K tomu odvolatel namítl, že na kopii žádosti je jasně a srozumitelně uvedeno, že Místní národní výbor v Krásné potvrzuje, že dle evidenčního listu č. 72 je zapsaná pozemková parcela č. 354 – zastavěná plocha, č. 2047 – zahrada, č. 2048 – louka. Z tohoto potvrzení je zřejmé, že pozemky p.č. 2047 a 2048 patří ke st. p. č. 354, na které je postaven rodinný domek č.p. 338. Tento rodinný domek odvolatel zakoupil dne 4.12.1974. 3) *Z kopie předvolání na Městský národní výbor v Aši ze dne 30.6.1976 není zřejmé, že by drobná stavba byla postavena se souhlasem Městského národního výboru v Aši.* K tomuto bodu odvolatel sdělil, že dopisem ze dne 30.6.1976 byl Městským národním výborem v Aši vyzván, aby se dostavil a přinesl doklady týkající se jeho nemovitosti. Pokud z kopie předvolání není zřejmé, že by drobná stavba byla postavena se souhlasem Městského národního výboru v Aši, bude to asi tím, že jde o pouhé předvolání, nikoliv o rozhodnutí.

Odvolací správní orgán své žalobou napadené rozhodnutí ze dne 8.2.2010 č.j. 96/SÚ/10-3 odůvodnil ve vztahu k tomu, co je obsahem žalobních bodů, dále tím, námitky uváděné odvolatelem, které podle jeho názoru odůvodňují obnovu řízení, se týkají jednak podkladů z roku 1975 a 1976. Nejde tedy o nové skutečnosti, které by v době původního řízení nebyly známy a které by odvolatel nemohl uplatnit. Tyto skutečnosti mohl odvolatel uplatnit již v průběhu řízení o odstranění stavby ukončeného rozhodnutím ze dne 2.1.2003 č.j. Výst/1123/02/Š, příp. v průběhu řízení o přestupku ukončeného rozhodnutím ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K. Jak proti rozhodnutí o odstranění stavby, tak proti rozhodnutí o přestupku měl odvolatel právo podat odvolání. Tohoto práva nevyužil, neboť si ani jedno z těchto rozhodnutí nepřevzal. Obě rozhodnutí tak nabyly právní moci, aniž se odvolatel dozvěděl o tom, co obsahovala, a aniž by své námitky proti nim uplatnil v odvolacím řízení. Odvolací správní orgán se ztotožňuje s názorem stavebního úřadu, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení, neboť nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, ani se provedené důkazy neukázaly nepravdivými. Nebylo ani zrušeno či změněno rozhodnutí, které by bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno.

K tomu soud uvádí, že rozhodnutí správních orgánů neboli správní akty jsou nadány tzv. presumpcí správnosti.

Tuto specifickou správních aktů objasňuje doktrína např. takto: *I vadné správní akty jsou autoritativními projevy vůle subjektů veřejné správy. Pro správní akty platí tzv. presumpce správnosti, která znamená, že na správní akt se hledí jako na bezvadný, pokud není úředně shledán opak. To má za následek alespoň prozatímní rovnost vadných a bezvadných aktů a, má-li dojít k nápravě, též nezbytnost vyvolat úřední postup, jehož výsledkem bude odstranění případných vad aktu nebo alespoň jejich prokázání.* [Dušan Hendrych a kol.: Správní právo. Obecná část. 6. vyd. Praha 2006, s. 211].

Český právní řád obecně uznává jak zásadu zákonnosti, tak zásadu právní jistoty: jejich eventuální střet je řešen tak, že plynutím doby nabývá na síle požadavek jistoty právních vztahů – s odstupem času se náprava i nezákonných rozhodnutí správních orgánů stává obtížnou až nemožnou.

K přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů a k odstranění jejich případných vad instanční cestou slouží v případě nepravomocných rozhodnutí zpravidla odvolací řízení a v případě rozhodnutí, která již nabyly právní moci, – za podmínek stanovených z pochopitelných důvodů striktněji než u odvolacího řízení – zejména přezkumné řízení a obnova řízení.

V přezkumném řízení se přitom přezkoumává soulad rozhodnutí s právními předpisy, kdežto řízení se na žádost účastníka obnoví za zákonem taxativně stanovených podmínek.

Pro obnovu řízení na žádost účastníka jsou v § 100 spr. ř. stanoveny tyto základní zákonné podmínky:

- řízení před správním orgánem bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci,
- vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými [§ 100 odst. 1 písm. a) spr. ř.], nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno [§ 100 odst. 1 písm. b) spr. ř.],
- tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování,
- účastník podal žádost o obnovu řízení do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl (*subjektivní lhůta*), nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí (*objektivní lhůta*) a
- důvod obnovy nemohl být uplatněn v odvolacím řízení.

Tyto základní zákonné podmínky pro obnovu řízení na žádost účastníka musí být splněny kumulativně.

V daném případě žalobce sice brojí proti žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu (a domáhá se jeho zrušení), ale netvrdí, že bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a ani *výslovně* netvrdí, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.

Navzdory tomu se soud zabýval tím, zda se v žalobních tvrzeních alespoň *implicitně* nevyskytuje něco (skutečnosti nebo důkazy), co by – kdyby bylo řádně uplatněno v žádosti o obnovu řízení – bylo podřaditelné pod § 100 odst. 1 písm. a) spr. ř.

Sub 1a) žalobce namítá, že v řízení (a rozhodnutí) o přestupku mělo být aplikováno nikoli ustanovení § 105 odst. 3 stav. zák., nýbrž ustanovení § 105 odst. 1 stav. zák., **sub 1b) ve spojení s 1c)** namítá, že v řízení (a rozhodnutí) o přestupku mělo být aplikováno ustanovení § 20 zákona o přestupcích (zánik odpovědnosti za přestupek).

K tomu soud konstatuje, že z hlediska důvodů obnovy řízení není rozhodné to, zda tomu tak mělo být [jen pro úplnost: v prvním případě – ne, v druhém – ano], nýbrž to, zda se tu jedná o skutkové a/nebo právní okolnosti, které nastaly, resp. vyšly najevo po právní moci rozhodnutí o přestupku.

V přezkoumávané věci jsou skutečnostmi povinnost žalobce odstranit přístřešek a oplocení na pozemku parc. č. 2047 v k.ú. Krásná a marné uplynutí lhůty ke splnění této povinnosti (prodlení již od 20.4.2003) a projednávání přestupku proti stavebnímu řádu stavebním úřadem až v roce 2006, kdežto aplikace toho kterého odstavce § 105 stav. zák. a aplikace § 20 zákona o přestupcích na daný případ spadají do oblasti právního posouzení věci a nejsou skutečností či důkazem, z nichž by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu.

Jedno i druhé nadto nastalo, resp. vyšlo najevo nejpozději při vydávání rozhodnutí o přestupku, tj. před nabytím jeho právní moci.

To, že správní orgán nepřihlédl k uplynutí lhůty k projednání přestupku (§ 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), tudíž nemůže být důvodem obnovy řízení podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ježto se nejedná o stanovenou skutkovou či právní okolnost, která nastala, resp. vyšla najevo až po právní moci rozhodnutí o přestupku.

Žalobcovo tvrzení uvedené *sub 1d)* nemůže představovat skutečný žalobní bod, neboť z něj není patrné, z jakých konkrétních skutkových a/nebo právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. – k požadavkům na žalobní body viz zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS].

Skutečnosti, resp. důkazy uvedené *sub 2)* se týkají nikoli řízení o přestupku, nýbrž řízení o odstranění stavby. I kdyby se od toho dalo odhlédnout, sotva si lze představit, že by ohledně toho, že oplocení pozemků 2047 a 2048 neprovedl žalobce, ale někdo z předešlých vlastníků nemovitosti, mohla být naplněna podmínka dříve neznámé skutečnosti nebo důkazu, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

Ježto to, co uvádí žalobce, evidentně není podřaditelné pod § 100 odst. 1 písm. a) spr. ř., soud se pro zjevnou redundantnost již nezabýval dalšími – kumulativními – podmínkami obnovy řízení na žádost účastníka, zejména dodržením lhůty 3 měsíců ode dne, kdy se účastník o důvodu obnovy dozvěděl, a nemožností – bráno objektivně – uplatnit důvod obnovy v odvolacím řízení.

Při jednání před soudem dne 29.4.2011 žalobce argumentoval rovněž tím, že proti rozhodnutím Městského úřadu Aš, stavebního úřadu, ze dne 2.1.2003 č.j. Výst/1123/02/Š [= nařízení odstranění stavby] a ze dne 10.5.2006 č.j. SÚ/00381/06/K [= rozhodnutí o přestupku] se odvolat nemohl, protože je nepřevzal.

K tomu soud uvádí, že ve smyslu § 71 odst. 2 věty třetí s.ř.s. rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Jelikož ohledně tohoto žalobního bodu tak žalobce v zákonné lhůtě neučinil, soud se tímto opožděně uplatněným žalobním bodem zabývat nemohl.

Jen pro úplnost ovšem soud podotýká, že ani zpochybňování doručení rozhodnutí správního orgánu není důvodem povolení obnovy řízení podle správního řádu. Měl-li žalobce za to, že mu rozhodnutí o přestupku nebylo doručeno (oznámeno), mohl podle názoru soudu – v rámci příslušné lhůty – postupovat podle § 84 spr. ř.

Vzhledem k uvedenému nemohly být žalobcovy námitky shledány důvodnými.

Jelikož žaloba nebyla z výše uvedených důvodů shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však tohoto práva vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. dubna 2011

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková